

*Palestina
Solidariteit vzw*

NIEUWSBRIEF

Nummer 11 – Mei-Juni 2012

Editoriaal

Tussen geweld en solidariteit

Net zoals de afgelopen decennia werden we de laatste weken weer geconfronteerd met het systematische van het geweld en de discriminatie tegenover het Palestijnse volk.

Landonteigeningen

Het Israëlische Hooggerechtshof besliste enige tijd geleden dat de zogenaamde 'outpost' (dit is een illegale joodse nederzetting die nog niet is erkend door de Israëlische regering) Migron ontmanteld diende te worden, omdat de outpost zich op Palestijns privaat eigendom bevond. Als antwoord hierop besloot de Israëlische regering om de inwoners van Migron naar een nieuwe locatie te verhuizen, een locatie die 'staatsland' wordt genoemd. De Israëlische mensenrechtenorganisatie B'Tselem kwam na onderzoek tot de vaststelling dat grote stukken land werden geclassificeerd als staatsland en bestemd voor het gebruik door nederzettingen, ondanks het feit dat dit land eigendom is van Palestijnse privépersonen of gemeenschappen.

Een ander rapport van het Palestijnse 'Ma'an Development Center' legt bloot dat Israël de transfer van joodse burgers naar de bezette Jordaanvallei stimuleert door het subsidiëren van hun luxueuze levensstijl, terwijl Palestijnen onder de barre omstandigheden van systematisch racisme leven. In de Jordaanvallei genieten alle nederzettingen van het Israëlisch beleid van 'Nationale Prioriteitsgebieden'. Hiermee wordt geld voorzien voor industrie, landbouw, onderwijs, woningen. Ook zijn er preferentiële belastingvoeten. Tussen 2000 en 2006 betaalden de kolonisten op de Westelijke Jordaanoever 60 procent minder belastingen dan de Israëlische burgers in Israël zelf. Dit alles terwijl Israël elke vorm van ontwikkeling voor de Palestijnen verbiedt.

Op de Dag van het Land (30 maart) herdachten de Palestijnen de doden die gevallen zijn in 1976 toen er werd geprotesteerd tegen de landonteigeningen voor de illegale joodse nederzettingen. Ook in de Gazastrook kwamen duizenden burgers op straat. Er werd een mars gehouden in de richting van de grenzen met Israël. Daar werd men geconfronteerd met een kogelregen van het Israëlische leger. Het dodenregister werd weer aangevuld. Mahmoud Zaqout, 18 jaar, werd dodelijk geraakt in zijn nek.

Kindgevangenen

In februari kwam er een rapport uit van 'Defence for Children International – Palestine Section'. Na een onderzoek van vier jaar, besluit de organisatie dat er een systematisch patroon is van Israëliëse mishandeling en in sommige gevallen marteling, van Palestijnse kinderen die vastgehouden worden in het Israëliëse militaire detentiesysteem. Deze kinderen worden tijdens het holst van de nacht uit hun huizen gesleurd, gehandboeid en geblinddoekt op de bodem van een legerjeep gesleurd. Tijdens de tocht naar het ondervragingscentrum dat zich op een onbekende plaats vindt, heeft er dikwijls al fysiek geweld plaats en dit gaat door tot wanneer het kind wordt vrijgelaten. Tijdens de ondervragingen worden de kinderen of hun familie beledigd en worden er bedreigingen geuit. Het overgrote merendeel van de kinderen bekennen de misdaad waarvan ze beschuldigd zijn, meestal gaat het om het gooien van stenen. De meesten zijn niet schuldig, maar leggen bekentenissen af omdat dit de snelste manier is om uit de greep van het militaire detentiesysteem te komen. Pas wanneer men na een achttal dagen voor de militaire rechter verschijnt, zien de kinderen hun ouders en advocaat. 29% van de onderzochte kinderen kregen te maken met documenten die enkel in het Hebreeuws werden opgesteld, 12% werd opgesloten in een isoleercel. Dit gebeurt allemaal terwijl Israël in het begin van de jaren negentig het VN-verdrag voor de rechten van het kind heeft geratificeerd. Dit verdrag geldt duidelijk enkel voor de kinderen met een Israëliëse paspoort. Kinderen van joodse kolonisten vallen onder het Israëliësch burgerrechtssysteem, terwijl de Palestijnse kinderen in de bezette gebieden onder het militaire rechtssysteem vallen en dus op jongere leeftijd kunnen worden vastgehouden. Weer een zoveelste voorbeeld van het Apartheidsregime van Israël.

Palestina Solidariteit vindt dat het ongehoord is dat kinderen vastzitten als politieke gevangenen en vindt het daarnaast schandalig dat deze kwestie amper of geen aandacht krijgt op de agenda van de zogenaamde internationale gemeenschap. Daarom legt onze organisatie dit jaar een focus op de situatie van de Palestijnse kinderen in Israëliëse gevangenschap. Neem een kijkje op onze kalender en volg onze e-mails om mee actie te ondernemen!

Welcome to Palestine

Naast het geweld van Israël op de Palestijnse burgers heeft Israël zich ook weer van haar mooiste kant laten zien door openlijk internationale en Israëliëse burgers aan te vallen. Toen enkele Israëli's de deelnemers van de internationale actie 'Welcome to Palestine' op de Israëliëse luchthaven Ben Gurion in Tel Aviv wilden verwelkomen met onschuldige en hartverwarmende verwelkomingslogans, werden zij zonder omhaal gearresteerd door de tientallen undercoverpolitieagenten die aanwezig waren in het gebouw. De afgelopen weken is er ook heel wat te doen geweest om de Israëliëse luitenant-kolonel Shalom Eisner die een ongewapende Deense vredesactivist met zijn wapen voluit in zijn aangezicht sloeg, toen het Israëliëse leger een konvooi fietsers door de Westelijke Jordaanoever tegenhield omdat ze zich zagezegd op verboden terrein bevonden. Ondertussen heeft een Nederlandse vrouw die door dezelfde officier geslagen werd, klacht neergelegd tegen hem.

Het is ondertussen duidelijk dat internationale vredesactivisten die opkomen voor de rechten van het Palestijnse volk, niet enkel het geweld van Israëliëse soldaten en agenten te vrezen hebben. Toen meer dan zestig Belgen op zondag 15 april in het kader van de 'Welcome to Palestine'-actie met Brussels Airlines naar Tel Aviv wilden vliegen, kregen ze te horen dat niemand van hen op het vliegtuig zou mogen. Israël had namelijk

een lijst naar de luchtvaartmaatschappijen gestuurd waarin de namen van de verboden personen stonden. Indien de maatschappijen de burgers toch op het vliegtuig zouden toelaten, zouden de firma's zelf instaan voor de kosten van de repatriëring. Enkele van de vredesactivisten kregen echter te horen dat ook het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken richtlijnen had gegeven aan Brussels Airlines om deze passagiers niet toe te laten. Alsof deze Belgische medeplichtigheid nog niet genoeg was, werden de gestrandde personen hardhandig verwijderd van de incheckbalies door tientallen Belgische politieagenten met honden. De volgende dag gingen enkele tientallen personen om uitleg vragen aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Na herhaaldelijk vragen kregen zij niet de toestemming om iemand van het kabinet te zien. Ze werden daarentegen geconfronteerd met een politiemacht van zeker meer dan 40 agenten in gevechtsuitrusting. Uiteindelijk zouden meer dan vijftig personen opgepakt worden voor de ogen van het ministerie en verschillende camera's. Dit gebeurde met disproportioneel geweld waardoor er vier gewonden vielen. Dit geweld pikt Palestina Solidariteit niet! Moeten solidaire, meelevende Belgische vredesactivisten boeten omdat ze opkomen voor de Palestijnse zaak?

Al deze gebeurtenissen van de afgelopen weken zullen er niet voor zorgen dat we gaan zwijgen. Integendeel; we krijgen eens te meer het bewijs dat we strijden voor de goede zaak. Hoe harder men dit probeert neer te slaan, hoe harder wij overtuigd zijn van onze solidariteit en ons verzet. Laat ons samen verdergaan met het aanklagen van het Israëliëse beleid tegenover de Palestijnse bevolking en de medeplichtigheid van het Westen daarin, en dit op basis van de democratische principes, de Verklaring van de Rechten van de Mens en de internationale wetgeving. Het zou dan ook onbegrijpelijk zijn als de afgevaardigden die ons in het Europees Parlement vertegenwoordigen, hun ogen sluiten voor de Israëliëse misdaden, en dat ze de economische belangen van de Europese Unie zouden laten primeren op hun engagement voor mensenrechten door het goedkeuren van het commercieel ACAA-akkoord tussen de Europa en Israël. **Teken daarom de petitie die onze Euro-parlementsleden oproept om tegen dit akkoord te stemmen:** <http://www.change.org/petitions/europees-parlements-lid-stem-tegen-het-aaa-akkoord-tussen-de-eu-en-isra%C3%AB>

Het redactieteam

Brussel, 21 april 2012

VN-organisatie "ontzet" door Israëls rassenscheidingsbeleid

Israël wordt bekritiseerd voor het schenden van het recht op gelijkheid in een nieuw rapport van het Comité tegen Rassendiscriminatie van de Verenigde Naties (Committee on the elimination of racial discrimination - CERD).

Een voorkopie van het CERD-verslag geeft aan dat ongelijke behandeling op grond van ras kan worden gevonden in bijna elk facet van het Israëliëse leven ("Concluderende opmerkingen van het Comité voor de eliminatie van rassendiscriminatie," 9 maart 2012 - <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cerd/docs/CERD.C.ISR.CO.14-16.pdf>).

Het CERD is een comité van juridische specialisten die toezien op de tenuitvoerlegging van het Internationale Verdrag inzake de eliminatie van alle vormen van rassendiscriminatie, waarin staat dat elke doctrine van superioriteit op basis van raciale

differentiatie wetenschappelijk onjuist is, moreel laakbaar, sociaal onrechtvaardig en gevaarlijk.

Basiswet gebrekkig

Volgens het rapport staat belangrijke wetgeving in Israël haaks op dat Verdrag. Israëls Basiswet (n.v.d.r. de wet die fungeert als grondwet) bevat geen verbintenis tot gelijkheid of tot verbieden van rassendiscriminatie. Ook bevat de Israëlische wet geen behoorlijke definitie van "rassendiscriminatie".

Het CERD-verslag is een reactie op een document van 183-pagina's dat Israël eerder dit jaar aan het Comité voorgelegd heeft. Terwijl Israël verplicht is, om de twee jaar een formele update te verstrekken over zijn vooruitgang in het elimineren van rassendiscriminatie, heeft het de neiging om de deadline te missen. De laatste bijwerking was een poging om drie aparte verslagen samen te brengen die hadden moeten verzonden worden naar het Comité in respectievelijk 2006, 2008 en 2010.

Israëls verslag was beperkt tot kwesties binnen zijn internationaal erkende grenzen. Er wordt met geen woord gerept over de behandeling van de Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook. Maar het CERD rapport pakt Israël aan voor raciale discriminatie, zowel binnen de staat als in de gebieden die het bezet, met inbegrip van de Syrische [Golan-hoogvlakte](#).

Naast de litanie van klachten slaagde het CERD erin, om vier kleine positieve opmerkingen te formuleren over Israëls prestatie tussen 2004 en 2010. Bij voorbeeld verwelkomt het Comité een wet die geweld verbiedt in de sport.

Segregatie

Het CERD heeft zijn bijzondere bezorgdheid geuit over de segregatie tussen Joodse en niet-Joodse gemeenschappen in Israël. Zo zijn er bij voorbeeld twee afzonderlijke systemen van onderwijs — één in het Hebreeuws en één in het Arabisch — en twee afzonderlijke systemen van lokale regering — voor Joodse gemeenten en "gemeenten van de minderheden."

Het comité onderstreept zijn onbehagen over aantijgingen van aanhoudende discriminatie van Ethiopische Joden (ook bekend als "Falashas") in Israël. Meer dan 50 procent van de Ethiopische Joodse families in Israël leeft onder de armoedegrens, terwijl het overeenkomstige cijfer voor blanke Joodse Israëlische gezinnen 16 procent is. Ethiopische Joden worden in Israël geconfronteerd met een scala van problemen, zoals frequent verbaal geweld van racistische aard en beperkt worden tot laagbetaalde banen ("[De beproevingen van een Ethiopische Jood](#)," IRIN, 9 februari 2012).

Overwegende dat Israël Palestijnen (onder wie [Bedoeïenen](#)) gelijke toegang tot land en onroerend goed ontzegt via een aantal discriminerende wetten over landkwesties, "beveelt" het CERD "sterk aan", dat Israël elke wetgeving herroept die niet aan het beginsel van non-discriminatie voldoet. Hetzelfde geldt voor wetten en besluiten die sociale en economische voordelen afhankelijk zouden maken van de voltooiing van de militaire dienst.

Het Comité heeft het expliciet over de situatie van kwetsbare inheemse Bedoeïenengemeenschappen in Israël. Het roept Israël op, haar lopende beleid van huizensloop en gedwongen verplaatsingen een halt toe te roepen.

Uiteenrukken van gezinnen

Bovendien moet Israël de wetgeving intrekken waardoor [gezinshereniging](#) voorkomen wordt tussen Palestijnen die het Israëlische staatsburgerschap bezitten en bewoners van de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook en die het recht op huwelijk en partnerkeuze ernstig belemmert. Het fundamentele recht op een gezinsleven is vastgelegd in de Universele verklaring van de rechten van de mens van 1948 en het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten.

Israël moet volgens het CERD optreden tegen de stroom van racisme en vreemdelingenhaat in het publieke discours. Alle racistische en xenofobe verklaringen van openbare ambtenaren en religieuze leiders, gericht tegen Palestijnen en tegen asielzoekers van Afrikaanse oorsprong, moeten daarom sterk worden veroordeeld.

Systematische discriminatie

Het CERD weerlegt Israëls bewering dat het Verdrag tegen rassendiscriminatie niet geldt voor zijn gedrag in de Westelijke Jordaanoever, de Gazastrook en de Golanhoogvlakte. Het Comité verwijst naar de de facto segregatie in de Westelijke Jordaanoever, met twee volledig gescheiden juridische systemen en sets van instellingen voor de Israëlische kolonisten en de Palestijnen. Het Comité is "ontzet over het hermetische karakter van deze segregatie."

Terwijl het Israëlische nederzettingen blijft uitbreiden, ontzegt Israël systematisch bouwvergunningen aan Palestijnse en Bedoeïenengemeenschappen in de Westelijke Jordaanoever. Israël moet de rechten garanderen van Palestijnen en Bedoeïenen op eigendom en toegang tot land, huisvesting en natuurlijke hulpbronnen — vooral water — en elk beleid van "demografische evenwicht" elimineren, stelt het CERD.

Bovendien moet Israël de blokkade van de Gazastrook stoppen en er dringend alle bouwmaterialen toelaten, nodig voor de wederopbouw van huizen en civiele infrastructuur.

Ook hekelt het Comité Israël voor de toename van de arrestaties en gevangenneming van kinderen en hun proces door militaire rechtbanken, en de politiek van [administratieve inhechtenisneming](#), waarbij gevangenen zonder aanklacht of proces worden vastgehouden. En het vestigt de aandacht op de monetaire en fysieke obstakels waarmee Palestijnen in de Gazastrook worden geconfronteerd wanneer ze bij Israëlische rechtbanken op zoek gaan naar compensatie voor hun geleden verlies, in het bijzonder tijdens de operatie Gegoten Lood, Israëls drie weken durende bombardementenoffensief eind 2008 en begin 2009.

Het CERD geeft ook uiting aan zijn bezorgdheid over de straffeloosheid waarvan kolonisten genieten voor racistisch geweld en vandalisme. Negentig procent van de politieonderzoeken naar kolonisten-gerelateerd geweld in de periode 2005-2010 werden gesloten zonder vervolging.

Volgens het CERD wordt in de Golan-hoogvlakte de inheemse bewoners gelijke toegang tot land, huisvesting en basisvoorzieningen ontzegd. Familiebanden zijn er verbroken sinds de onwettige annexatie van het grondgebied door Israël in 1981.

De straffeloosheid beëindigen

De timing van het CERD-verslag valt samen met een nieuwe Israëlische aanval op de

Gazastrook, waarbij ten minste 26 Palestijnen, onder wie vijf burgers, omgekomen zijn en nog eens 80 personen werden gewond, de meesten van hen burgers. Israël heeft — nogmaals — zijn totale minachting voor het internationaal recht laten blijken.

Israëls straffeloosheid moet worden beëindigd door de staat ter verantwoording te roepen voor de schendingen van het internationaal recht met inbegrip van het onvervreembare recht van het Palestijnse volk op zelfbeschikking. Die wetten zijn er om te garanderen dat alle mensen in internationale vrede en veiligheid kunnen leven. Op dit ogenblik beschouwt de staat Israël zichzelf als boven het internationaal recht verheven.

Met 's werelds machtigste regeringen die weigeren om Israël ter verantwoording te roepen, is het essentieel dat mensen met een geweten hun betrokkenheid bij de campagne voor de [boycot, desinvestering en sancties](#) tegen Israël intensiveren. Uit het CERD-verslag blijkt, waarom met Palestina solidaire activisten, sociale bewegingen, kerken, vakbonden en andere bewogen burgers alle reden hebben om door te zetten en hun werk te intensiveren.

Adri Nieuwhof is een consultant en mensenrechtenadvocaat, gevestigd in Zwitserland. Mireille Fanon Mendès-France is lid van de VN-werkgroep betreffende mensen van Afrikaanse afkomst.

Overgenomen uit The Electronic Intifada van 16 Maart 2012

http://electronicintifada.net/content/un-Body-appalled-Israels-Racial-segregation-policies/11065?utm_source=ei+readers&utm_campaign=b792986181-RSS_EMAIL_CAMPAIGN&utm_medium=email

Dexia, nog steeds onder druk van de campagne “Israël koloniseert – Dexia financiert”

De Dexia Holding financiert nog steeds de kolonisering

Meer dan drie jaar na de lancering van de campagne “Israël koloniseert– Dexia financiert” blijft het platform waakzaam. Inderdaad, de Dexia Holding blijft via haar filiaal Dexia Israël de kolonisering van Palestina financieren. Uittreksels uit een artikel op de Intal-website.

Onze verkozenen zijn dus nog steeds verantwoordelijk aangezien de federale regering, de drie regio's én de Gemeentelijke Holding (de Belgische gemeentes), allen aandeelhouders zijn van de Dexia Holding. De datum van de Algemene Vergadering komt dichterbij (9 mei a.s.), dus wilden we er het fijne van weten en vroegen we Mario Franssen, woordvoerder van de campagne, naar de laatste informatie.

Mario Franssen (Intal): Op het terrein zelf financiert Dexia Israël nog steeds de Israëlische kolonies, al zijn die volgens het internationaal recht illegaal. Het Israëlisch filiaal verschaft hen nog steeds verschillende financiële diensten, zoals gewaarborgde leningen. Het platform dat 83 Belgische organisaties verenigt bestaat echter ook nog steeds en onze positie aangaande de Dexia Holding, net zoals ons doel, is niet veranderd: we willen zo veel mogelijk mensen, organisaties, aandeelhouders mobiliseren rond de eis dat Dexia al zijn banden met de bezetting moet verbreken.

We blijven dus mobiliseren, en zullen opnieuw aanwezig zijn op de Algemene

Vergadering van aandeelhouders, om de directie onder druk te zetten, via militanten die aandeelhouder werden, maar ook via onze politieke mandatarissen en de vertegenwoordigers van de vakbonden van de Holding.

De Algemene Vergadering vindt plaats op 9 mei 2012. In de pers werd melding gemaakt van de moeilijkheden die de Holding momenteel zou ondervinden, onder meer om zich te ontdoen van buitenlandse participaties, zoals Crediop in Italië en de Denizbank in Turkije, waar ze naar verluidt niet de gevraagde prijs krijgen. Opvallend is dat we nergens ook maar het minste woord horen over het zich ontdoen van Dexia Israël. We zullen dit dus opnieuw op de agenda zetten van de Algemene Vergadering. Na de AV zullen de antwoorden geëvalueerd worden, en zullen we ons beraden over de volgende te nemen stappen. ...

Eigenlijk reikt het belang van deze campagne tot over de grenzen van België. De campagne heeft een internationale weerklank en dient als model voor gelijkaardige bewegingen over de hele wereld, net zoals de campagne tegen Agrexco in Frankrijk en die tegen de Deutsche Bahn in Duitsland. Daarom is het belangrijk om tot het uiterste te gaan. Het is al even duidelijk dat het veranderen van het beleid van een zo grote groep als Dexia niet gemakkelijk is en een zekere tijd vergt, maar het opent wel grote perspectieven. Ik wijs hier maar even op het voorbeeld van het oprichten van de eerste BDS¹-groep in Senegal tijdens het World Social Forum in Dakar, die de campagne "Israël koloniseert – Dexia financiert" als model nam om de militante Senegalezen te motiveren. Ook dat geeft ons weer de motivatie onze strijd niet te staken.

De basis van het probleem blijft hetzelfde: het gaat hier om een illegale financiering van een bezetting door een Belgische onderneming met, onder de aandeelhouders, onze verschillende regeringen en dus onze politieke mandatarissen. De campagne blijft tegelijkertijd een goed pedagogisch instrument om uit te leggen wat er precies in de bezette gebieden gebeurt, en te duiden wat de problemen van het systeem in zijn geheel zijn. We bevinden ons immers in een grote globale crisis, zowel een economische als een bancaire crisis; we zien dat de bankiers geen scrupules hebben om andere markten op te zoeken - zelfs al zijn die illegaal - om hogere rendementen te kunnen boeken. In het begin was dit voor veel mensen nog niet zo duidelijk.

Ondertussen verbaast het niemand meer. Men begrijpt nu beter dat het respect voor wetten en voor ethiek op de laatste plaats komt, en dat winst nu eenmaal boven alles primeert in de ogen van bankiers en van veel ondernemingen. Het is belangrijk te tonen dat de banken niet alleen bij ons zo functioneren, maar overal ter wereld.

Het is een aspect dat we misschien te weinig hebben benadrukt de laatste drie jaar. De bezetting van Palestina door Israël is immers zeer rendabel voor alle bedrijven die eraan deelnemen en niet alleen voor bankiers.

Het volledige interview vindt u op:

<http://www.intal.be/nl/article/dexia-nog-steeds-onder-druk-van-de-campagne-“israel-koloniseert---dexia-financiert”>

¹ Boycott, disinvestment, sanctions – n.v.d.r.

Enige duiding bij de aanval op DeWereldMorgen.be door Joods Actueel

Door Lucas Catherine (schrijver van onder meer boeken over de Arabische wereld en de islam) in De Wereld Morgen van 21 februari 2012

Rudi Roth, medewerker van 'Joods Actueel', trekt ten aanval tegen DeWereldMorgen.be door klacht in te dienen bij het kabinet van Vlaams minister van Cultuur Joke Schauvliege, met de bedoeling de overheidssubsidie voor het mediaproject te laten schrappen. Hij is niet aan zijn proefstuk toe, zo blijkt.

Rudi Roth is één van de zogenaamde mediawatchers van **Joods Actueel** en een actief baasje. Zo diende hij bij de Vlaamse Regulator voor de Media in maart 2010 klacht in tegen de Teletekst-berichtgeving van de VRT. Hij fulmineerde tegen PS-voorzitter en huidig premier Elio Di Rupo als die het optreden van Israël tijdens de Gazaoorlog bekritiseerde.

Actief baasje

Hij ging persoonlijk een debat over Palestina op de Gentse Feesten in 2008 verstoren, en zette zich ook in voor zijn mede-Israëllobbyist prof. Marc Cogen als die zijn vak Internationaal Recht aan de Gentse universiteit moest opgeven wegens al te partijdige politieke standpunten tijdens zijn lessen.

Hij diende ook klacht in tegen Kif Kif wegens antisemitisme en schreef eigenhandig ministers aan om de subsidies van Kif Kif te laten intrekken. Dat deed hij ook bij de Koning Boudewijnstichting en bij Triodos Bank.

Rudi Roth is consultant. Zo is hij beheerder-vertegenwoordiger van ISPA, de Belgische vereniging van Internet Service Providers en tevens van de Europese koepel ISP Europa. Met die organisatie zit hij in het Belgisch Raadgevend Comité voor de Telecommunicatie.

Hij organiseerde voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers in 2002 een colloquium over internetfora en voor de Europese Commissie in 2001 een colloquium over een veiliger internetgebruik. Zijn organisatie werkt samen met **Political Intelligence**, een consultantbureau met kantoren in Londen, Brussel, Madrid en Rome, dat zich bezighoudt met "**intelligence research, lobbying campaigns in Parliament ...**" Een professional dus.

Roth is lid van Savasorda, een collectief pseudoniem van een deel van de redactie van **Joods Actueel**. De naam Savasorda verwijst volgens hen naar Abraham bar Hiyya, wiens bijnaam dit was. Abraham bar Hiyya was inderdaad een Joods-Andalusisch geleerde uit de elfde eeuw die tevens voor het regime werkte als chef van de politie.

Savasorda is namelijk de Ladino-verbastering van zijn Arabische titel, Sahib al Shorta, commissaris van politie. En dat is wat Savasorda nu doet: gedachtepolitie spelen tegen al wie het niet met hen eens is.

Dat gaat van **MO* Magazine** tot de VRT, vooral als ze een tijdje 'vergeten' Freilich (nvdr: Michael Freilich is hoofdredacteur van het tijdschrift **Joods Actueel**) uit te nodigen en als Israël bliksemafleiders nodig heeft voor zijn terreurpraktijken in de bezette gebieden.

Denk maar aan hun campagne tegen de VRT-programma's 'Man Bijt Hond' of 'Plat Préféré'. Zelfs een bedachtzame organisatie als Amnesty International moest het in april 2010 ontgelden toen ze een rapport uitbracht waarin ze aantoonde dat Israël de Palestijnen de toegang tot water ontzegt.

Colloquium in Brussel

In november 2011 werd er in Brussel een colloquium georganiseerd over Palestina, met als thema: 'Wat is de oplossing: één staat of twee staten?' Deelnemers waren onder meer de **Union des Progressistes Juifs de Belgique**, Vrede, Ali Abunima (Electronic Intifada), Laila Shahid (PLO) en ikzelf. De organisatoren kregen een kleine subsidie van de Cel Internationale Solidariteit van de stad Brussel, en voor het evenement ook een gebouw van de stad ter beschikking.

Daarop werden de bevoegde twee schepenen gecontacteerd door Guido Joris en weeral, Rudi Roth van **Joods Actueel**. Dit via mails aan Nicolas Dassonville en Bernard Keris van de respectievelijke schepenkabinetten. De organisatoren en de sprekers werden beschuldigd van 'ordinair antisemitisme' die het zou hebben over 'bloeddrinkende Joden'.

Voorts beweren ze in hun mails dat de organisatoren 30.000 euro subsidie van de stad Brussel zouden hebben kregen. Onzin natuurlijk, dat is het hele jaarbudget van de Cel Internationale Solidariteit voor al haar activiteiten in Brussel.

En nu trekt Rudi Roth ten aanval tegen **DeWereldMorgen.be** via het kabinet-Schauvliege met zijn bekende taktiek: de argumenten zijn onbelangrijk, direct doorstoten naar wie de macht heeft en dan liegen en nog eens liegen. Er zal wel iets van blijven hangen, is zijn motto.

Actuele notities

Volgens Arnon Grunberg heeft Günter Grass geen recht van spreken

In een gedicht "Was gesagt werden muss" (Wat gezegd moet worden) gepubliceerd op 4 april in de Süddeutsche Zeitung, El Pais, La republica en The New York Times, schrijft de 84-jarige Duitse schrijver en Nobelprijswinnaar Günter Grass dat Israël over een groeiend kernarsenaal beschikt en dat zijn "eeuwige recht op de eerste aanval (...) het Iraanse volk vernietigen kan. (...) de atoommacht Israël bedreigt alzo de broze wereldvrede". (De Morgen, 14.4.2012, p. 12). En hij voegt eraan toe dat Duitsland zich medeplichtig maakt door een duikboot (Dolphin onderzeeër) aan Israël te leveren die uitgerust kan worden met nucleair geladen bommen. Grass vraagt ook een ongehinderde en permanente controle van het Israëlische kernarsenaal zoals in het geval van Iran.

De Duitse publicist Henryk M. Broder noemt Grass "het prototype van ontwikkelde antisemiet" (De Standaard, 10.4.2012, p. 14).

Op de eerste pagina van De Volkskrant (5.4.2012) schrijft de Nederlandse schrijver Arnon Grunberg: "Grass is lid geweest van de Waffen-SS. Is hij de aangewezen persoon om dergelijke gedichten te schrijven?" (n.v.d.R.: in 1944 heeft Grass als zeventienjarige enkele maanden bij de 10e SS-Panzerdivision Frundsberg dienst gedaan).

De Israëlische minister van Binnenlandse Zaken Yishai verklaarde Grass niet langer welkom in Israël op basis van een wet die het mogelijk maakt ex-nazi's de toegang tot het land te ontzeggen (De Morgen, 10.4.2012, p. 10). Günter Grass zei dat hij enkel van de toenmalige DDR en van Birma een reisverbod opgelegd kreeg (De Standaard 12.4.2012, p. 2).

Grass kon toch nog op enig begrip rekenen, onder andere van de Duitse historicus Alfred Grosser (Le Monde, 12.4.2012), de Duitse Der Spiegel-columnist Jakob Augstein en de Israëlische journalist Gideon Levy (De Standaard, 10.4.2012, p. 14).

In een opiniebijdrage "Hysterie om een gedicht" in De Standaard (13.4.2012, p. 24) komt de filosoof Ignaas Devisch tot volgend besluit: *"Als de staat Israël zich als democratie wil onderscheiden van andere landen in de regio, dan moet Israël Günter Grass juist wel toelaten. (...). Door elke vraag omtrent het gedrag van de staat Israël te demoniseren met de eeuwige banbliksem van het antisemitisme, bewijst het regime helaas dat het niet tot die oefening bereid is."*

Israëliisch leger treedt steeds harder op

Op 14 april ramt de Israëlische luitenant-kolonel Shalom Eisener de kolf van zijn automatisch geweer M16 in het gezicht van een Deense ongewapende vredesactivist, toen het Israëlische leger een konvooi fietsers door de Westelijke Jordaanoever tegenhield omdat ze zich zozeggd op verboden terrein bevonden.

http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=DMF20120416_111

<http://www.guardian.co.uk/world/2012/apr/20/danish-protester-hit-rifle-israeli-soldier>

Ondertussen heeft een Nederlandse vrouw die door dezelfde officier geslagen werd, klacht neergelegd tegen hem.

Op 30 maart (Dag van het land) herdachten de Palestijnen de doden die gevallen zijn in 1976 toen er werd geprotesteerd tegen de landonteigeningen voor de illegale joodse nederzettingen. Een paar duizend Palestijnse en buitenlandse vredesactivisten hielden een Global March to Jerusalem uit protest tegen de sluipende verdringing van Palestijnen uit Jeruzalem. De mars werd op een honderdtal meters van de Damascuspoort door de bereden politie uiteengeslagen. Aan het checkpoint Qalandia (dichtbij Ramallah) demonstreerden diezelfde dag een drieduizend Palestijnen, Israëlische troepen schoten met rubber en traangas. Bij Bethlehem raakte een twintigjarige Palestijn gewond toen hij geraakt werd door een traangashuls (De Morgen, 31.3.2012, p. 14). Ook in de Gazastrook kwamen duizenden burgers op straat. Er werd een mars gehouden in de richting van de grenzen met Israël. Daar werd men geconfronteerd met een kogelregen van het Israëlische leger. Mahmoud Zaqout, 18 jaar, werd dodelijk geraakt in zijn nek.

<http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2012/04/07/afscheid-van-een-kind-een-zoon-een-broer>

Rond het dorpje Nabi Saleh op de sinds juni 1967 bezette Westelijke Jordaanoever is er elke vrijdag een vreedzame demonstratie van de dorpelingen tegen het afpakken van hun waterbron door joodse kolonisten. Telkens begint het leger te schieten, vooral met traangas en niet altijd vanaf de voorgeschreven 40 meter en ook niet altijd in een boogje naar omhoog. Op 9 december werd de 28-jarige Palestijn Mustafa Tamini er tijdens een

betoging gedood door een traangasbusje dat een Israëlische militair in een legervoertuig van enkele meters afstand in zijn gezicht schoot. Volgens frequente bezoekers van Nabi Saleh wordt het optreden van het leger heftiger omdat er veel nachtelijke arrestaties zijn en het traangas al maar giftiger wordt en direct op de demonstranten wordt geschoten. Er worden ook waterkanonnen ingezet met vloeistof die naar rottende kadavers stinkt. Van de vijfhonderd dorpelingen zijn er al eens zestig gearresteerd en raakten er zeker 185 gewond. Volgens de Israëlische fotograaf Oren Ziv mikt het leger de laatste tijd op journalisten omdat het geen pottenkijkers duldt. Elke maand raken er in Nabi Saleh een paar journalisten gewond (NRC-Handelsblad, 21.4. 2012, p. 10).

Tijdens de wekelijkse vrijdagbetogingen tegen de apartheismuur in Bil'in lieten 2 Palestijnen er hun leven bij: Bassan Ibrahim Rahmah (30 jaar) op 17 april 2009 en zijn zus Jawaher (36 jaar) op 31 december 2010. In een interview (De Standaard, 26.4.2012, Cultuurbijlage, p. D7) zegt de bewoner en filmer Emad Burnat "*dat de toestand jaar na jaar verslechtert*" (<http://www.standaard.be/krant/tekst/index.aspx?oDay=26&oMonth=4&oYear=2012&articleid=5S3P8OAS>).

Volgens de Verenigde Naties raakten dit jaar ruim 650 Palestijnen gewond, voornamelijk bij protesten. Op de Westelijke Jordaanoever ligt het gemiddeld aantal door het Israëliisch leger gewonde Palestijnen in 2012 op 42 per week tegen 28 vorig jaar (NRC-Handelsblad, 21.4.2012, p. 10).

Het aantal burgers dat is gedood in het kader van het Israëliisch-Palestijns conflict, is aanzienlijk gestegen. Volgens de Israëlische mensenrechtenorganisatie B'Tselem werden er in 2011 bij Israëlische aanvallen 115 Palestijnen gedood, van wie 105 in de Gazastrook (waaronder 37 burgers), tegen 80 Palestijnen in 2010, van wie 68 in de Gazastrook (waaronder 18 burgers). Palestijnen op hun beurt doodden 11 Israëlische burgers in 2011 tegen 5 Israëlische en 2 buitenlandse burgers in 2010 (NRC-Handelsblad, 21.3.2012, p. 11).

En de kolonist hij bouwde voort

In 1999 kwamen joodse kolonisten op de bergtop **Migron** op de bezette Westelijke Jordaanoever wonen. Israël beloofde de internationale gemeenschap in 2003 om deze buitenpost te vernietigen, maar stelde dat steeds uit. Deze buitenpost is inderdaad gevestigd op land dat eigendom is van Palestijnse boeren. Hoewel de Israëlische staat deze buitenpost officieel nooit heeft goedgekeurd, is Migron (300 kolonisten) aangesloten op het elektriciteits- en waterdistributienet en beschikt het over een speeltuin en een crèche, dit alles op kosten (bijna 1 miljoen €) van de Israëlische staat (De Standaard, 18.4.2012, p, 17). Bovendien wordt deze buitenpost door het Israëliisch leger beschermd. Begin september 2001 werden drie stenen huizen gesloopt in opdracht van de Israëlische minister van Defensie Ehud Barak. De kolonisten staken toen een Palestijnse moskee in brand en maakten legervoertuigen onklaar in een Israëlische militaire basis in de buurt. Begin maart van dit jaar kwam de Israëlische regering met de kolonisten overeen dat zij pas in oktober 2015 zouden vertrekken naar huizen op een heuvel twee kilometer verderop, die onderdeel zou worden van een andere nederzetting op de bezette Westelijke Jordaanoever. Maar daar stak het Israëlische hooggerechtshof een stokje voor door deze overeenkomst te verwerpen. De kolonisten krijgen tot augustus de tijd om Migron te verlaten. De regering is nu druk bezig elders op de bezette Westelijke Jordaanoever onderdak te vinden (NRC-handelsblad, 26.3.2012). Lees ook:

<http://www.association-belgo-palestinienne.be/dossiers-thematiques/14-mars-2012-le-nouveau-rapport-de-b%E2%80%99tselem-revele-comment-israel-transforme-les-terres-palestiniennes-privees-en-terres-d%E2%80%99etat/> en <http://www.association-belgo-palestinienne.be/infos/analyses/la-guerre-des-colonies-des-jeunes-des-collines/>

Zonder de toestemming van het Israëliësch leger vestigden zich in de nacht van 28 maart op 29 maart enkele tientallen kolonisten (15 gezinnen) op de tweede verdieping van een huis in **Hebron** op een honderd meter van het graf van de aartsvaders (Abraham, Isaac en Jacob). De kolonisten beweren dat ze de verdieping gekocht hebben van de twee kozijns van de Palestijnse familie Abu Rajab. Een van hen zou zes maanden geleden zijn deel van de eigendom aan een Palestijn uit Gaza verkocht hebben die het op zijn beurt aan de joodse kolonisten zou verkocht hebben. De andere eigenaar Ali Abu Rajab woont met zijn gezin op de eerste verdieping. Het Israëliësch leger eiste dat de kolonisten het huis uiterlijk op 3 april zouden verlaten. Daar er niets gebeurde werden de kolonisten op 4 april door het leger ontruimd. Maar op dezelfde dag besliste de Israëliësch regering de aanbesteding voor de bouw van 1221 woningen waarvan 1002 in de joodse kolonies van Oost-Jeruzalem (Le Soir, 5.4.2012, p. 10), 180 in een andere kolonie van de Westelijke Jordaanoever en 69 op de bezette Syrische Golanhoogte.

Ondanks de beloften van Israël aan de internationale gemeenschap om geen nieuwe nederzettingen in de sinds juni 1967 bezette Westelijke Jordaanoever te bouwen, heeft de Israëliësch regering op 24 april drie joodse buitenposten gelegaliseerd (De Standaard, 25.4.2012, p. 15 lees ook http://peacenow.org.il/eng/netanyahu_trick en <http://www.association-belgo-palestinienne.be/infos/breves/trois-colonies-%C2%AB-legalisees-%C2%BB-par-le-gouvernement-israelien/>). Het betreft **Sansana, Rehalim en Bruchin** waar samen zowat 850 joodse kolonisten wonen (zie). Die dag bevond de Amerikaanse afgezant voor het Midden-Oosten zich in de regio om de vredesproces opnieuw op gang te trekken. Sommige waarnemers zeggen dat de Israëliësch regering zoveel mogelijk joodse buitenposten probeert te legaliseren om aldus op de bezette Westelijke Jordaanoever voldoende feiten te creëren die het implementeren van een Palestijnse onafhankelijke staat bemoeilijkt.

Intussen verbreekt Israël alle banden met de **VN-Mensenrechtenraad** omdat deze op 22 maart beslist had om een onderzoek in te stellen naar de joodse kolonies op de bezette Westelijke Jordaanoever (De Morgen, 27.3.2012, p. 4). De Israëliësch regering geeft ook de delegatie van de VN-Mensenraad geen toestemming om Israël of de Westelijke Jordaanoever te betreden. België stemde voor het instellen van het onderzoek: de Belgische ambassadeur in Israël werd dan ook op het matje geroepen: http://standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20120327_041.

Nog in februari gaf de Israëliësch regering haar akkoord aan het plan om 600 nieuwe woningen op de westoever te bouwen. Volgens de Israëliësch ngo Peace Now wordt dit het grootste infrastructuurproject sinds de Israëliësch premier Netanyahu aan de macht kwam (De Standaard, 23.2. 2012).

17 april: 1200 Palestijnse politieke gevangenen houden hongerstaking

Meer dan 1200 Palestijnen zijn in de Israëliësch gevangnissen op 17 april (Internationale dag voor de Palestijnse politieke gevangenen) voor onbepaalde tijd in

hongerstaking gegaan om te protesteren tegen hun detentieomstandigheden. Die dag weigerden nog eens 2300 gevangenen elk voedsel (NRC-Handelsblad, 17.4.2012, p. 11, lees ook <http://www.addameer.org/etemplate.php?id=470> en <http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2012/04/18/dag-van-de-gevangenen-1500-palestijnse-politieke-gevangenen-beginnen-hongerstaki>). Volgens de Palestijnse ngo Addameer (solidariteitsvereniging voor de Palestijnse gevangenen <http://www.addameer.org/einside.php?id=9n>) zaten er op 1 april 4610 Palestijnen in de Israëlische gevangenissen, waaronder 203 kinderen en 6 vrouwen (met inbegrip van de 322 administratief gedetineerden die worden vastgehouden zonder enige vorm van proces).

Ook in Brussel kwamen op 17 april een honderdtal mensen bijeen aan de Schumanrotonde voor het gebouw van de Europese Commissie hun solidariteit betuigen met de Palestijnse politieke gevangenen. Ze eisten de onmiddellijke vrijlating van alle Palestijnse politieke gevangenen die door Israël worden vastgehouden. Zij zijn het slachtoffer van een onwettig en onrechtvaardig rechtssysteem, dat voortkomt uit het systeem van racisme en discriminatie in Israël.

In het bijzonder eisten ze de afschaffing van de administratieve detentie, het stopzetten van marteling, mishandeling en eenzame opsluiting, alsook van het illegale gebruik (in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden) van militaire rechtbanken om burgers te veroordelen. Ze eisten ook dat er een einde wordt gemaakt aan de arrestaties van kinderen, gehandicapten, ouderen en zieken, alsook aan het gebruik van "geheime bewijzen", hetgeen een flagrante schending betekent van het recht op een normale en eerlijke rechtspraak. Tot deze solidariteitsactie werd opgeroepen door verschillende organisaties, zoals Prisoner's Family & Friends Association, Palestina Solidariteit, Vrede, Mouvement Citoyen Palestine, BDS-Belgium, Talliq en Association amitié Lille Naplouse.

<http://www.palestinasolidariteit.be/acties/kalender/2012-04-17.html>

Half januari arresteerde de Israëlische politie Aziz Dweik, voorzitter van het Palestijnse Parlement en lid van Hamas. Een week later was het de beurt van een Palestijns Parlements lid en van een Palestijnse ex-minister. Beiden zijn lid van Hamas en hadden toevlucht gezocht in de kantoren van het Internationaal Comité van het Rode Kruis in Oost-Jeruzalem (Métro, 24.1.2012).

Op 14 april kwam Marijke Kruyt van de Nederlandse stichting Talliq (www.talliq.nl) in de lokalen van de vzw Palestina Solidariteit een uiteenzetting geven over de situatie van de Palestijnse kindgevangenen in de Israëlische gevangenissen. Ze verwees onder andere naar een rapport (februari 2012) van 'Defence for Children International – Palestine Section'. Na een onderzoek van vier jaar, besluit de organisatie dat er een systematisch patroon is van Israëlische mishandeling en in sommige gevallen marteling, van Palestijnse kinderen die vastgehouden worden in het Israëlische militaire detentiesysteem.

<http://www.dci-palestine.org/documents/new-dci-report-bound-blindfolded-and-convicted-children-held-military-detention-2012>

Naar aanleiding van deze uiteenzetting kondigde Palestina solidariteit aan dat het dit jaar een informatie- en actiecampaagne rond deze problematiek zal voeren en de Palestijnse kindgevangenen als jaarthema heeft gekozen.

Aanslag in Toulouse: Israëli's roepen Franse joden op tot emigratie naar Israël

Na de aanslagen in Toulouse in maart waarbij 7 mensen werden doodgeschoten (3 Franse soldaten, 3 joodse leerlingen en een joodse leraar), deden verschillende leden van het Israëliësch Parlement, zoals Yakoov Katz (Nationale Unie Partij) en Danny Danon (Likoedpartij) een oproep tot de joden in Frankrijk om naar Israël te emigreren.

In een opiniebijdrage "Antisemitisme bedekt met de mantel der liefde" (De Morgen, 2.4.2012, p. 17) schrijft de Nederlandse journalist Paul Brill dat in de nasleep van de aanslagen in Toulouse het antisemitisme zo veel mogelijk uit beeld werd gehouden. Het is het tegenovergestelde dat waar is: het feit dat twee van de Franse gedode soldaten moslims waren, kwam in de media heel weinig aan bod.

Israël wil af van Afrikaanse migranten

Israël bouwt het grootste detentiecentrum ter wereld met een plek voor 11.000 vreemdelingen aan de grens met Egypte. Dichterbij Jordanië is het hek al af: het is vijf meter hoog, met nauwe mazen van betonijzer en wilde krullen van scheermesjesprikeldraad. In anderhalf jaar heeft Israël 100 km gebouwd, de laatste 130 km moeten eind dit jaar klaar zijn.

Dit hekken wil voorkomen dat Afrikanen de grens oversteken en zich in Israël vestigen. Zo is het geval van Valde Yseus Philipos (30 jaar) die uit Eritrea kwam waar hij gedwongen werd om voor 10\$ per maand in het leger te werken. Maar in Tel Aviv krijgt hij geen werk. Hoewel het Israëliësch Hooggerechtshof bepaalde dat het onmenselijk is om de vreemdelingen niet op te vangen en niet te laten werken, print het Israëliësch ministerie van Binnenlandse Zaken een werkverbod in hun visa. De gemeente waarschuwt bovendien de plaatselijke bedrijven dat ze geen werknemers zonder vergunning mogen inhuren. Volgens de Israëliësch premier Netanyahu vormt deze emigratie "een gevaar voor het joodse en democratische karakter" van de staat Israël (NRC-Handelsblad, 18.4.2012).

Intussen is eind april het Israëliësch leger begonnen met de bouw van een muur van 2 km lang en 10m hoog nabij het plaatsje **Metulla** aan de Libanese grens om zich te beschermen "tegen het terrorisme" van de Libanese Hezbollah-beweging ! De bouw zal enkele maanden duren en meer dan 2 miljoen euro kosten.

<http://www.hln.be/hln/nl/1281/Israel-Palestina/article/detail/1431383/2012/04/30/Israelisch-leger-begint-met-bouw-muur-langs-Libanese-grens.dhtml>

Frans-Israëliësch advocaat wil muur bouwen tussen Griekenland en Turkije

De Frans-Israëliësch advocaat Arno David Emmanuel is de zoon van Serge en Beate Klarfeld en occasioneel medewerker van de Franse president Nicolas Sarkozy.

In 2003 deed hij zijn legerdienst bij de Israëlische grenswachter van de Magav bij de checkpoints van Bethlehem. Sinds september 2011 is hij voorzitter van de Office français de l'immigration et de l'intégration. Onlangs pleitte hij voor de bouw van een anti-emigratiemuur aan de Griekse grens met Turkije. Hij maakte de vergelijking met de muur tussen de Verenigde Staten en Mexico en met de muur gebouwd tussen 271 en 280 door keizer Aurelius om het Romeinse rijk te beschermen tegen de barbaren ! De voorbereidende werken van deze muur kostte de Griekse schatkist al 5 miljoen euro. <http://www.euractiv.com/justice/french-official-wants-wall-greek-turkish-border-news-511492>

Palestijns toneelstuk "Keffiyeh/made in China" in KVS te Brussel

In maart was het toneelstuk "Keffiyeh /made in China" van de Palestijnse schrijfster Dalia Taha te zien in de Brussels Koninklijke Schouwburg (KVS). Het stuk werd gebracht door vijf Palestijnse en vijf Belgische acteurs en vertelt het dagelijkse leven van de Palestijnen onder de Israëlische bezetting.

In een interview in De Morgen (27.3.2012, p. M2-M3) vertelt ze dat het theater moet 'ontmaskeren' waar een volk het leven wordt ontnomen door een bezetter: *"We hebben kunst, cultuur en theater nodig in deze gevangenis. Het geeft ons vrijheid, het doet ons even de sociale ongelijkheid en de militaire bezetting vergeten, het schenkt ons menselijke waardigheid in een onmenselijke situatie. Theater kan, neen, moet bijdragen om de mensen te doen begrijpen onder welke extreem ontorende omstandigheden ze gedwongen worden te leven, omdat dit elders zo is beslist en ze hun eigen lot niet mogen bepalen. Kunst en theater moet hen even de andere kant van hun rotlevens laten vatten."(...). Theater zoals het mijne kan zelfs een beetje 'symbolisch geweld' zijn: de mensen bij de haren slepen en hen een bewustwording bijbrengen".*

En over haar politieke visie zegt ze: *"Ik wil een seculiere Palestijnse staat waar niemand op zijn godsdienst wordt beoordeeld en iedereen gelijk is voor de wet. Maar ik ben pessimistisch omdat ik de nederzettingen elke dag zie uitbreiden, omdat ik zie dat het geweldsysteem van een vreemde in stand wordt gehouden, dat die muur van de schande wordt verder gebouwd, dat men gebied van ons blijft stelen en vooral niemand daar nog tegen protesteert. De onderdrukking breidt sluipend uit, tast alles aan en de Palestijnen worden nu zelfs al niet meer als slachtoffers aanzien."*

Internationaal recht

(bron: Dries van Agt - <http://www.Driesvanagt.nl/index.php?type=tekst&item=17>)

Tot het internationaal publiekrecht (hier verder te noemen 'internationaal recht') behoren het humanitaire oorlogsrecht en de mensenrechten. Het humanitaire oorlogsrecht is vanaf 1864 ontwikkeld. De mensenrechten zijn pas vanaf 1945 vastgelegd. Beide rechtsgebieden hebben een intensieve ontwikkeling doorgemaakt als gevolg van de excessen die tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog hebben plaatsgevonden, met als inzet dat die zich nooit meer zullen herhalen.

Humanitair oorlogsrecht

Terwijl de mensenrechten zowel in vredes- als oorlogstijd gelden, is het humanitaire oorlogsrecht alleen van toepassing tijdens gewapende conflicten. Bij het humanitaire oorlogsrecht zijn vooral twee verdragen van belang: het [Vierde Haagse Verdrag van 1907](#) en de [Vierde Conventie van Genève van 1949](#). Het Vierde Haagse Verdrag heeft betrekking op de wijze van oorlogvoering, de Vierde Conventie van Genève op de bescherming van burgers tijdens oorlog en bezetting.

Er is internationale consensus dat beide rechtsbronnen van toepassing zijn op de bezette Palestijnse gebieden: het Vierde Haagse Verdrag omdat Israël effectieve militaire en administratieve controle over de Palestijnse gebieden uitoefent, de Vierde Conventie van Genève omdat Israël feitelijk de functies van een regering in deze gebieden uitoefent.

Hoewel deze verdragen van toepassing zijn, schort het ernstig aan de toepassing ervan.

Het Vierde Haagse Verdrag verbiedt een bezettende mogendheid om permanente veranderingen aan te brengen in bezet gebied, tenzij deze militair noodzakelijk zijn (in de enge zin van het woord) of worden aangebracht in het belang van de lokale bevolking die onder bezetting leeft. De nederzettingen die Israël vanaf 1967 op grote schaal in de Palestijnse gebieden heeft gebouwd, zijn echter een permanente verandering die militair niet noodzakelijk is en die niet in het belang is van de lokale Palestijnse bevolking.

De Vierde Conventie van Genève verbiedt een bezettende mogendheid om delen van zijn eigen burgerbevolking over te brengen naar bezet gebied (artikel 49). De vestiging van honderdduizenden Israëlische kolonisten in de bezette gebieden, gestimuleerd en gesubsidieerd door opeenvolgende Israëlische regeringen, is onmiskenbaar een ernstige schending van deze conventie.

Deze schendingen vergrijpen zich aan het basisprincipe van het humanitaire oorlogsrecht: dat militaire bezetting van tijdelijke aard dient te zijn.

Van wezenlijk belang zijn in het humanitaire oorlogsrecht voorts de principes van 'onderscheid' en 'proportionaliteit': burgers mogen nooit het doelwit van aanvallen zijn en schade die wordt toegebracht moet in verhouding staan tot het militaire voordeel dat ermee wordt behaald. Ook deze principes zijn en worden stelselmatig door Israël geschonden, met catastrofale gevolgen voor het welzijn van de Palestijnse burgerbevolking.

Voor het welzijn van de Palestijnse burgers is Israël als bezettende mogendheid verantwoordelijk, aangezien de Palestijnen - vanwege de bezetting - vitale overheidstaken niet zelf kunnen vervullen.

Op 9 juli 2004 heeft het Internationaal Gerechtshof in Den Haag verklaard dat de bouw van de Muur door Israël op bezet Palestijns gebied in strijd is met het humanitaire oorlogsrecht. Het Hof heeft uitgesproken dat Israël verplicht is deze schending van het recht dadelijk te beëindigen en dadelijk af te breken wat er op bezet gebied gebouwd is. Bovendien is Israël verplicht alle schade te vergoeden die door de wederrechtelijke bouw al aan Palestijnen is toegebracht. Ook heeft het Hof gesteld dat staten geen hulp of bijstand mogen verlenen aan deze onwettige bouw. Voorts dat alle staten die partij zijn bij de Vierde Conventie van Genève ervoor moeten zorgen dat Israël de uitspraak naleeft. Aangezien ook Nederland verdragspartij is bij deze Conventie, is deze aanzegging door het Hof ook tot Nederland gericht.

Op de [website van het Internationaal Gerechtshof](#) kunt u de uitspraak nalezen.

Op 20 juli 2004 bekrachtigde de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties de uitspraak van het Hof. Alle EU-lidstaten, inclusief Nederland, stemden toen voor de bijbehorende resolutie [ES-10/15](#).

Lees meer over het humanitaire oorlogsrecht op de website van het [Internationale Rode Kruis](#), dat toeziet op de naleving van dit rechtsgebied.

Mensenrechten

Behalve aan schendingen van het humanitaire oorlogsrecht maakt Israël zich al gedurende decennia schuldig aan schendingen van de mensenrechten van de Palestijnen, zoals verankerd in de [Universele Verklaring van de Rechten van de Mens](#). Deze verklaring is uitgewerkt in twee internationale verdragen, die in 1966 zijn vastgesteld: het [Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten](#) en het [Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten](#). Kenmerkend voor de mensenrechten is dat deze universeel en ondeelbaar zijn: alle mensenrechten zijn van toepassing op alle mensen.

De hierboven genoemde Muur is een hoofdoorzaak van de mensenrechtenschendingen. Een andere belangrijke oorzaak is het Israëliësch nederzettingenbeleid. Dit beleid leidt onder meer tot schendingen van de volgende rechten (bron: [Land Grab. Israel's settlement policy in the Westbank, B'Tselem, mei 2002](#)):

[Het recht op eigendom](#): Israël is in 1979 begonnen zich meester te maken van grote delen van die gebieden (inmiddels meer dan 40%), veelal door deze tot state land te verklaren. Palestijns land is op grote schaal in beslag genomen, zonder dat de Palestijnse eigenaren daarvan op de hoogte waren en in beroep konden gaan. Vooral in Oost-Jeruzalem heeft de stichting van nederzettingen geleid tot grootschalige onteigeningen van land dat Palestijns privé-bezit was.

[Het recht op huisvesting en een adequate levensstandaard](#): het planningsysteem dat Israël in de bezette gebieden toepast, is discriminerend. Dit systeem kent vergunningen toe aan kolonisten voor de bouw en uitbreiding van nederzettingen en de aanleg van aparte wegen, terwijl veel Palestijnen geen vergunningen krijgen om op hun eigen land te bouwen. Huizen die zonder vergunning door Palestijnen worden gebouwd, worden door Israël vernietigd, ook als die gebouwd zijn op land dat Palestijns privé-bezit is. Daarnaast heeft Israël honderdduizenden bomen en grote stukken agrarisch land vernietigd, vaak onder het mom van veiligheid. Deze vernietigingen hebben meestal te maken met de belangen van nederzettingen.

[Bewegingsvrijheid](#): na het begin van de Tweede Intifada (volksopstand) in de bezette gebieden in oktober 2000 heeft Israël de bewegingsvrijheid van de Palestijnse burgerbevolking drastisch beperkt. Anno 2007 zijn er honderden controleposten en wegversperringen in de bezette gebieden, die Palestijnse voetgangers en automobilisten ernstig hinderen. Bovendien worden de Palestijnen herhaaldelijk onderworpen aan uitgaansverboden. Deze (en andere) maatregelen hebben de Palestijnse economie verwoest. Ook belemmeren zij de toegang tot scholen en ziekenhuizen.

[Het recht op vrije beschikking over natuurlijke hulpbronnen](#): het Israëliësch nederzettingenbeleid maakt inbreuk op het recht van de Palestijnen om hun natuurlijke hulpbronnen zelf te beheren. Een voorbeeld. Er wonen slechts een paar duizend kolonisten in de bezette Jordaanvallei, terwijl bijna de gehele vallei tot state land is

verklaard en dus niet beschikbaar is voor Palestijns gebruik. De Palestijnen kunnen dit uitgestrekte en vruchtbare gebied niet inzetten voor agrarische of industriële doeleinden. Bovendien hebben zij vrijwel geen toegang tot de waterbronnen in dit gebied.

[Het recht op gelijkheid](#): met uitzondering van het geannexeerde Oost-Jeruzalem heeft Israël de status van de bezette Palestijnse gebieden niet formeel veranderd. In de praktijk is het Israëliësch recht echter van toepassing op de kolonisten en nederzettingen. Zij zijn als het ware door Israël ingelijfd. Omdat de Palestijnen in hetzelfde gebied zijn onderworpen aan een apart rechtssysteem, is er sprake van een situatie van juridische scheiding en discriminatie die sterk doet denken aan Apartheid Zuid-Afrika: in één gebied bestaan twee gescheiden rechtssystemen, waarbij de nationaliteit van iemand bepaalt onder welk systeem hij of zij valt en welke zijn of haar rechten en plichten zijn.

[Het recht op zelfbeschikking](#): de nederzettingen zijn een groot obstakel voor de realisatie van het recht op zelfbeschikking van de Palestijnen, dat door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is erkend. De naar schatting 200 nederzettingen in de bezette gebieden onderbreken de territoriale aaneengeslotenheid van de Palestijnse dorpen en steden. Mochten deze nederzettingen niet worden ontmanteld, is het ontstaan van een soevereine en levensvatbare Palestijnse staat uitgesloten.

Lees meer over Israël's mensenrechtenbeleid op de websites van onderstaande mensenrechtenorganisaties:

[Adalah](#)

[Al Haq](#)

[Al Mezan Center For Human Rights](#)

[Arab Association for Human Rights](#)

[B'Tselem - The Israeli Center for Human Rights in the Occupied Territories](#)

[Defence for Children International Palestine Section](#)

[Israeli Committee Against House Demolitions](#)

[Palestinian Centre for Human Rights](#)

[Physicians for Human Rights - Israel](#)

[Public Committee Against Torture in Israel](#)

[The Association for Civil Rights in Israel](#)

Lees eens een boek

Aan onze lezers vermelden we graag dat Palestina Solidariteit een hele reeks boeken over Palestina te koop aanbiedt aan een schappelijke prijs.

Israël, parlons-en! 20 entretiens

Michel Collon, Aurore Van Opstal, Abedallah Boudani, *Israël parlons-en !*, Nouvelle édition actualisée, Investig'Action – Couleur livres, Brussel, 2011, 360 p.

http://www.dailymotion.com/video/xdkign_israel-parlons-en-par-michel-collo_webcam

http://www.dailymotion.com/video/xcu00k_salon-l-uoif-livre-de-michel-collon_news

<http://www.youtube.com/watch?v=oU5Sgy6h4qs>

Voor wie de Franse taal voldoende machtig is, is dit boek een aanrader omdat de verschillende aspecten van het Israëliisch-Palestijns bezettingsconflict erin aan bod komen via interviews van twintig specialisten of getuigen: Samir Amin, Jean Bricmon, Noam Chomski, Alain Gresh, Benny Morris, Ilan Pappé, Tariq Ramadan, Shlomo Sand, ...

De verschillende bijdragen maken een analyse van Palestina vóór 1948, de zionistische oorsprong van Israël, de Nakba van 1948, de oorlog van juni 1967, de voortzetting van de kolonisatie, de petroleumbelangen, de houding van de VS en Europa, de Israëllobby, de boycotcampagne, ...

Er zijn ook een aantal getuigenissen van Palestijnen. Zo is er het verhaal van Ahmed Frassini uit de Westelijke Jordaanoever die als scholier deelnam aan de antibezettingsbetogingen van de eerste intifada (1987): *"Tegen twee uur 's morgens kwamen meerdere jeeps van het Israëliisch leger ons dorp binnengereden met een hels lawaai. De soldaten schoten in de lucht, Ze zijn bij mij binnengekomen en riepen tegen mijn ouders dat ze me kwamen arresteren. Mijn vader zei hen dat het onmogelijk was, ik was toen amper twaalf jaar oud. (...) Ik ben geboren in 1975 en de arrestatie vond begin 1988 plaats. (...) Ik heb drie weken in de gevangenis doorgebracht. Het waren lange ondervragingen en ik werd gefolterd. Men heeft me geëlektrocuteerd met draden aan mijn oren. Ik werd van slaap beroofd en in wandkasten gestopt. Ik werd vaak geslagen. Men heeft me in de WC opgesloten waar ik moest blijven terwijl de soldaten hun behoefte deden."* (p. 110-111)

Mohamed Al Hawajri is in 1976 geboren in het vluchtelingenkamp Al Bureij in de Gazastrook. Over de herinneringen aan de gebeurtenissen van 1948 vertelt hij: *"Deze herinneringen zijn een droom geworden: terugkeren naar Al Jamanan, het dorp waaruit mijn voorvaders werden verdreven. Vandaag staat dit dorp onder controle van het Israëliisch leger dat al duizenden Palestijnen heeft verjaagd en hun landbouwbedrijven vernietigd. Nieuwe joodse inwijkelingen uit Europa en Amerika hebben hun plaats ingenomen."*(p. 117)

En over de Israëliische Gazablokkade: *"De Palestijnen mogen niet meer in Israël gaan werken, (...). Met deze inkomsten konden ze er geneesmiddelen, kleren, schoolbenodigdheden kopen. (...). Het is verboden om goederen en medicamenten in te voeren (...). Daardoor verliezen we heel wat mensenlevens, vooral vrouwen en kinderen. De situatie van de spoedbehandeling is rampzalig. We missen materiaal om de oorlogsgewonden te verzorgen. Bovendien zijn er de talrijke stroomonderbrekingen die het het materiaal beschadigen: we hebben geen onderhoudspersoneel en kunnen de herstellingen niet betalen. We missen bepaalde specifieke geneesmiddelen en beroepschirurgen."* (p. 118).

Over de Israëllobby en mediaberichtgeving in Frankrijk schrijft Michel Collon (Belgische journalist en co-auteur van dit boek): *"De Franse pers is in handen van drie superrijke families: Lagardère, Bouygues en Dassault.(...)Alle drie doen zaken met Israël, alle drie vertrappelen de vrijheid van de door tewerkgestelde journalisten."* (p. 324). Over de genodigden op het feest van de kiesoverwinning van de Franse president Nicolas Sarkozy op 6 mei 2007 zegt hij: *"Dassault, Bouygues, Pinault, Arnault, de miljardairs van de zogenaamde onpartijdige media, waren duidelijk verheugd om de overwinning van hun vriend Nicolas te vieren, overwinning die hen goede zaken en mooie winsten in het vooruitzicht stelden."* (p. 32)

Michel Collon (p. 314-322) weerlegt ook tien medialeugens zoals: 1) Israël werd opgericht als toevlucht voor de holocaust van de tweede wereldoorlog 2) de joden keren terug naar hun land waaruit ze tweeduizend jaar geleden werden verjaagd, 3) vóór 1948 was Palestina een woestijn en een land zonder volk 4) in 1948 zijn de Palestijnen vanzelf gevlucht 5) Israël is de enige democratie in het Midden-Oosten 6) Amerika steunt Israël om de vrijheid te verdedigen 7) Europa is onpartijdig in het Israëlisch-Palestijns conflict 8) de personen die Israël bekritisieren zijn antisemieten 9) het probleem is het geweld van de Palestijnen 10) dit conflict zal altijd blijven bestaan en is zonder oplossing.

Hij ontmaskert ook de vijf principes van de propagandaoorlog (p. 335-339): 1) verberg de economische belangen 2) maak van de agressor een slachtoffer 3) verstopt de historische achtergronden 4) stel je tegenstrever in een kwaad daglicht 5) monopoliseer de berichtgeving

Aan de lezer die met een gesprekspartner in discussie wil treden geeft hij (p. 350-351) de volgende tips: 1) Luister naar de andere (is hij op zoek naar informatie, vanwaar komt zijn informatie, heeft hij al dan niet een vaste overtuiging ?) 2) gaat naar de essentie (Israël is een kolonialistische staat tot stand gekomen door landroof en uitdrijving van Palestijnen 3) hou je bij de feiten (overdrijf geen cijfers, citeer uitspraken van de stichters en leiders van Israël) 4) je gesprekspartner doen nadenken (je kan een overtuigde niet in vijf minuten van gedacht doen veranderen, maar je kan hem wel bv op tegenstrijdigheden wijzen).

Op het einde van het boek is er ook een bijlage met een aantal merkwaardige citaten van de oprichters en leiders van Israël (p. 310-312), zoals bijvoorbeeld:

“Verjaag de arme bevolking buiten de grens door ze werk te weigeren. Het proces van onteigening en verplaatsing van de armen moet onmiddellijk en omzichtig gevoerd worden.” (Theodor Herzl, stichter van het zionisme, 1895)

“Israël had van de repressie van de betogingen in China moeten gebruik maken om in de Arabische bevolking massale verdrijvingen uit te voeren, omdat toen de aandacht van de wereld op China gevestigd was.” (Benjamin Netanyahu in 1989).

Vermelden we hier ten slotte dat de uitgave van 2011 werd aangevuld met een hoofdstuk “Israël tegenover de Arabische revoltes: wat gaat er veranderen ?” (p. 294-308) waarin Michel Warschawski, Samir Amin en Mohamed Hassan in debat treden.

Michel Warschawski (Israëlische journalist en voorzitter van the Alternative Information Center AIC <http://www.alternatives.ca/allies/centre-d-informations-alternatives-aic-jerusalem> <http://www.alternativenews.org/english/>) pleit er voor de BDS-campagne, (Boycotts-Desinvestment-Sanctions) tegen Israël (<http://www.bdsmovement.net/>) en verwijst naar de acties van bepaalde vakbonden, Kerken en verenigingen in Europa (p, 307).

Kijk eens naar een film

1. Port of Memory

<http://www.dewereldmorgen.be/blogs/peeters/2012/04/20/filmbespreking-port-memory>

Op donderdag 19 april 2012 werd in het kader van de derde editie van het Eye on Palestine filmfestival de film 'Port of Memory' getoond. Ludo De Brabander van Vrede vzw leidde de film in.

Port of Memory (2010) is een radicaal poëtische film van de Palestijnse regisseur Kamal al-Jabaari. De film vertelt op een trage, eigenwijze manier het verhaal van het stadje Jaffa aan de Middellandse Zee.

Nog voordat Israël zich uitroept als onafhankelijke staat op 15 mei 1948 zijn er al een hele tijd gevechten bezig tussen de Palestijnse autochtonen en de milities van de joodse migranten. Het militaire overwicht van de joodse milities resulteert in een massale vlucht van de oorspronkelijke Palestijnse bewoners. Ook vele huizen in Jaffa komen leeg te staan. De Palestijnen die zijn kunnen blijven, worden allemaal gedwongen in leegstaande huizen te gaan wonen in de wijk Ajami. Momenteel wonen er nog zo'n 20.000 Palestijnen, maar zij worden bedreigd met uitzetting uit de huizen, omdat ze volgens de Israëlische autoriteiten niet de juiste eigendomsdocumenten hebben. Daarnaast gaat de Israëlische vastgoedsector op de gronden en oude huizen van het idyllische Jaffa. Deze twee feiten vormen de achtergrond van Port of Memory.

De rode draad van het verhaal is de nakende huisuitzetting van een man, zijn echtgenote en zijn moeder. Hij beweert dat zijn vader het huis 40 jaar geleden gekocht heeft, de Israëli's zeggen dat hij niet het recht heeft om er te wonen. De man gaat te rade bij zijn advocaat -die niet zichtbaar in beeld komt- maar die vertelt hem dat hij de eigendomsdocumenten is kwijtgespeeld. Andere fragmenten die de kijker te zien krijgt, zijn die van een typisch Palestijnse cafetaria waar enkele mannen de hele dag doorbrengen met voor zich uit te staren. Daarnaast zijn er ook snapshots van een christelijke vrouw met haar stokoude moeder die in hun prachtige huis zitten dat wordt ingenomen door een Israëlische filmploeg.

Deze scènes worden steeds gevolgd met detailopnames van de straten van Jaffa. De camera's glijden zeer traag over de afgebrokkelde muren van de oude, leegstaande of bedreigde huizen. Dit zijn beelden die iedereen ziet, wanneer men in Jaffa rondloopt, maar die voor iedereen een andere betekenis hebben. Voor de Amerikaanse filmploeg die de actieklassieker 'Delta Force' met Chuck Norris daar filmde, waren de straten de ideale filmsetting. Voor de Israëlische zanger vertolkt het Palestijnse Jaffa - contradictorisch genoeg- het eens verloren joodse thuisland. Voor de Palestijnse bevolking zijn de straten en de muren de dagelijkse realiteit van een leven in herinneringen, van een leven dat stilletjesaan aan het verdwijnen is.

De film toont daarnaast ook momentopnames van het dagelijkse leven en de rituelen van de Palestijnse bevolking van Jaffa: het gebed van de christelijke vrouw, een middagdutje, iemand die haar handen wast, de cafetaria-eigenaar die de koeltjes voor de waterpijp aanhoudt... Dit is het leven in Jaffa. Dit is de waarheid in Jaffa, maar niemand heeft er weet van of wil erover weten. De bedoeling van de regisseur is om de mensen van deze handelingen, die in de geschiedenisboeken nooit vermeld worden, een stem te geven.

De film is een getuigenis van een wereld die aan het verdwijnen is, maar die ondanks alle externaliteiten duidelijk blijft voortbestaan in de dagelijkse handelingen van de Palestijnse bevolking van Jaffa. De film geeft een voorbeeld van het Palestijns-Arabisch woord 'sumud' of standvastigheid: de wil van de Palestijnen om zich te verzetten door te bestaan en te blijven.

2. Ford Transit

<http://www.dewereldmorgen.be/blogs/peeters/2012/04/21/filmbespreking-ford-transit>

Op vrijdag 20 april toonde het filmfestival 'Eye on Palestine' in de Gentse cinema Studio Skoop de tweede film van haar programmering: Ford Transit. Zo'n vijftig kijklustigen genoten van de grappen, politieke discussies, muziek en beelden van de documentaire 'Ford Transit' van Hany Abu-Assad. Omar Jabary Salamanca, doctoraal onderzoeker bij de Middle East and North Africa Research Group (MENARG) aan de universiteit van Gent en kenner van de Palestijnse cinema, leidde de film in.

Ford Transit kwam uit in 2003, toen de Tweede Intifada nog in alle hevigheid woedde. Na het provocerende bezoek van Sharon -die op dat ogenblik de Israëlische leider van de oppositie is- aan de Tempelberg volgt er een periode van Israëlische invasies, economische blokkades, uitgangsverboden en moorden. Een kleine minderheid van het bezette Palestijnse volk verzet zich hiertegen door het plegen van zelfmoordaanslagen. Als reactie hierop lanceert de Israëlische regering 'Operation Defensive Shield' waardoor alle grote steden van de Westelijke Jordaanoever in amper enkele dagen tijd militair worden bezet. Deze invallen gaan gepaard met een systematiek van wegversperringen en de vernieling van huizen, administratieve infrastructuren en overheidsgebouwen.

De regisseur Hany Abu-Assad laat deze gebeurtenissen en de gevolgen ervan op een menselijke en kleurrijke manier aan bod komen in deze documentaire. Abu-Assad die in 1961 werd geboren in Nazareth emigreerde in 1980 naar Nederland om daar in het begin van de jaren negentig zijn eerste films en documentaires te maken. Hij is het bekendst van zijn bekroonde film 'Paradise Now' (2005) over twee Palestijnse jongemannen die een zelfmoordaanslag aan het voorbereiden zijn.

In Ford Transit komt het onderwerp van de zelfmoordaanslagen ook ter sprake als één van de vele kenmerken van de tijd en de plaats waarin de figuranten van de film zich bevinden. De jonge Rajai is de chauffeur van een Ford Transit. Tijdens de documentaire is hij de gids van zijn passagiers en tevens de gids van de kijkers die hij leidt door het labyrint van oorlog, bezetting en verzet. Tijdens de Tweede Intifada gebruiken de meeste Palestijnen hun auto niet meer omdat de wegen versperd worden door checkpoints en roadblocks, waardoor ze hun uiteindelijke bestemming niet per auto kunnen bereiken. Het enige alternatief zijn de Ford Transits die rijden van de ene checkpoint naar de andere checkpoint, die men dan te voet dient over te steken en waar aan de andere kant van de controlepost andere Ford Transits staan te wachten om de passagiers verder te helpen op hun weg. De filmmaker en cameraman nemen plaats op de voorste passagierszetels van de Ford van Rajai en slagen er zo in een inkijk te hebben in de levens en emoties van de verschillende soorten mensen die plaatsnemen in de taxi en van Rajai zelf.

De kijker krijgt dansende, geschminkte jongens te zien, ook een rolstoelpatiënt en een moeder wiens dochter enkele maanden voordien een zelfmoordaanslag pleegde. Daarnaast zijn er ruziemakende mannen van gemiddelde leeftijd, een vredesactiviste,

een psycholoog, sociologe en politici zoals Hanan Ashrawi. Allen hebben ze hun eigen zeg over de situatie waarin ze zich bevinden. De intellectuelen brengen hun theorieën ten berde, anderen proberen door humor om te gaan met de realiteit, nog anderen uiten hun frustraties door elkaar uit te schelden. De kijker krijgt daarnaast ook een veelzijdig beeld te zien van de chauffeur zelf: Rajai als grapjas, Rajai als smokkelaar van gekopieerde cd's, Rajai filosoferend en Rajai onbevreesd wanneer hij wordt aangevallen door een Israëliëse militair of onder vuur wordt genomen door een onzichtbaar leger.

Ford Transit toont een menselijk portret van Palestijnen die ondanks alles hun normale leven proberen verder te zetten. Het toont de mens in al zijn facetten, de mens met al zijn emoties, de mens zoals u en ik, de mens die manieren vindt om om te gaan met de uitzonderlijke situatie van bezetting en belegering.

Kindgevangenen

Ongeveer 700 Palestijnse kinderen (onder de 18 jaar) van de Westelijke Jordaanoever worden elk jaar vervolgd in Israëliëse militaire rechtbanken nadat ze door het Israëliëse leger gearresteerd, ondervraagd en opgesloten zijn. Sinds 2000 zijn meer dan 6500 Palestijnse kinderen vastgehouden².

In de praktijk van de militaire rechtbanken zijn er geen speciale ondervragingsprocedures voor kinderen die vastgehouden worden door Israëliëse militairen, noch zijn er speciale provisiën voor de aanwezigheid van een advocaat of zelfs maar een familielid wanneer een kind bekend. Heel wat kinderen worden opgesloten in dezelfde gevangnissen en detentiecentra als volwassenen. Militaire Order 1644, uitgevaardigd op 29 juli 2009, richt een aparte militaire rechtbank voor Palestijnse kinderen op en beëindigde 42 jaar praktijk waarin kinderen, sommigen zo jong als 12 jaar, in dezelfde rechtbanken als volwassenen terecht werden. Echter, de Order verandert niets aan de vele tekortkomingen, waardoor militaire rechtbanken niet voldoen aan de standaard van een "eerlijk proces" (zoals onvoldoende provisiën voor de kwalificaties van rechters, geen extra bescherming tijdens ondervragingen en discretionaire taal die de aanklager toestaat om de bescherming van kinderen op te heffen). Order 1644 zal dan ook weinig bijdragen tot de betere bescherming van Palestijnse kinderen in het Israëliëse militair rechtssysteem.

Terwijl de VN Conventie voor de Rechten van het Kind een "kind" definieert als "iedereen onder de leeftijd van 18 jaar", worden volgens de Israëliëse Militaire order 1651 Palestijnse kinderen van 16 jaar en ouder als volwassenen terecht door de militaire rechtbanken. Daartegenover staat dat het Israëliëse jeugdrecht Israëliëse kinderen als 18 jaar of jonger omschrijft. Bovendien wordt de straf van een Palestijns kind bepaald op basis van de leeftijd ten tijde van de rechtszaak, en niet ten tijde van het vermeende misdrijf. Hierdoor kan een kind dat beschuldigt wordt van een misdrijf die het begaan zou hebben op 15-jarige leeftijd bestraft worden als een volwassene, indien hij of zij verjaart terwijl in hechtenis.

Er zijn momenteel zo'n 280 Palestijnse kinderen opgesloten in vier Israëliëse gevangnissen, waaronder Ofer, Megiddo, Rimonim en Ketziot, in de Negev woestijn. Er

² Zie DCI-Palestine, Palestinian child prisoners: The systematic and institutionalized ill-treatment and torture of Palestinian children by Israeli authorities, Juni 2009, p. 8 (beschikbaar op: <http://www.dci-pal.org/english/publ/research/CPReport.pdf>)

worden slechts heel beperkte provisies gemaakt voor het onderwijs van Palestijnse kindgevangenen. De Israëliische Gevangenisdiensten voorzien enkel onderwijs in Megiddo, en leggen beperkingen op aan de vakken die gevolgd kunnen worden. Enkel wiskunde en menswetenschappen zijn toegelaten, alle andere vakken worden wegens "veiligheidsredenen" verboden.

(Vertaling van Factsheet Palestinian Political Prisoners, Addameer, van november 2010)

Lees ook

<http://www.guardian.co.uk/world/2012/jan/22/palestinian-children-detained-jail-israel?INTCMP=SRCH> en <http://www.maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=432439> en <http://www.maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=432439> en

http://electronicintifada.net/blogs/ali-abunimah/one-boys-story-palestinian-cuban-teen-kidnapped-night-raid-abused-israeli-army?utm_source=EI+readers&utm_campaign=fae570018c-RSS_EMAIL_CAMPAIGN&utm_medium=email

Schrijf eens een brief

Het is heel belangrijk om te reageren op de berichtgeving en om uw mening bekend te maken. Volg het voorbeeld van onderstaande personen die volgende brief naar de media of naar de politici schreven en verstuurd.

Verstuurd op 16.4.2012 naar De Standaard en niet gepubliceerd

Checkpoint Zaventem

Zondagmorgen weigerden een aantal luchtvaartmaatschappijen aan tientallen vredesactivisten de toegang tot het vliegtuig naar Tel Aviv. Met bestemming de Palestijnse gebieden. De staat Israël legt zijn wil op aan luchtvaartmaatschappijen en in het kielzog aan de slaafse overheid van België die dan optreedt om de orde te handhaven op de luchthaven. België installeert een checkpoint Zaventem ter ere van een land met een apartheidsregime. Waarom Assad verwijten dat hij geen journalisten in Syrië toelaat als Israël hetzelfde doet met vredesactivisten? Wat heeft Israël te verbergen? Wij weten het allemaal maar toch ...'wir haben es nie gewusst'.

Jan Berben

Het land dat zich "de enige democratie in het Midden-Oosten" noemt, verbiedt het vrij verkeer en zet pottenkijkers aan de deur.

Dat dit land, Israël, zich zou bedienen van dictatoriale praktijken hadden velen niet verwacht. De voorbije dagen nochtans werden luchtvaartmaatschappijen bedreigd en gehanteerd om bepaalde reizigers niet te vervoeren, alhoewel deze reizigers een geldig ticket gekocht hadden.

De "misdad" van deze personen bestaat er in om geen toeristische rondreis in Israël te willen maken, maar wel om naar Palestina te willen gaan, land dat door Israël bezet wordt sinds 1967. We wisten al dat het voor Palestijnen zo goed als onmogelijk wordt gemaakt om zich vrij te bewegen -in flagrante schending van artikel 13 van de

Mensenrechten- maar dat nu ook bezoekers aan Palestina geïsoleerd worden, moet bij iedereen een belletje doen rinkelen.

Vanmorgen werd aan ...85.. personen (60 Belgen en 25 Fransen) voor de vlucht van Zaventem naar Tel Aviv een boarding pass (instapkaart) geweigerd, ondanks hun geldig (en duur betaald) ticket. De reden die werd gegeven is het verstoren van de openbare orde en het opzoeken van confrontatie met de veiligheidskrachten.

Het lijkt er op dat Israël zijn grenzen verplaatst heeft naar de luchthavens van Europa, en dat onze vliegtuigmaatschappijen daar geen problemen van maken. Het lijkt er zelfs op dat onze regering hier ook geen probleem mee heeft, want ons ministerie van Buitenlandse Zaken schrijft: " *De reizigers die aankomen op de luchthaven Ben Gurion in Tel Aviv rond de datum van 15 april dienen rekening te houden met het feit dat de missie « Welcome to Palestine » op dat moment plaatsvindt. Reizen in het kader van dit initiatief worden afgeraden gezien het risico voor uitwijzing en detentie.*"

Deze toestand is totaal onaanvaardbaar. Sinds Israël de vlieghaven van Gaza vernietigd heeft, die met Europees geld was gebouwd, bestaat er geen andere vlieghaven meer om naar Palestina te reizen dan via Tel Aviv. Dat de Israëlische regering nu gaat bepalen wie wel en wie niet mag reizen naar Palestina is totaal onaanvaardbaar. De Europese landen moeten maatregelen nemen om Israël te dwingen de mensenrechten te respecteren. Europa heeft daar alle macht en alle redenen toe.

Pol Van den plas

Verstuurd op 18.4.2012 naar De Morgen en niet gepubliceerd

Günter Grass en Israël

Eindelijk, eindelijk, eindelijk. Dank u, Günter Grass. Eindelijk eens iemand die niet zozeer terugdeinst om te zeggen waarop het staat met de staat Israël, maar wiens uitspraken daaromtrent ook in de openbaarheid raken. Gewoon omdat hij iemand is waar je niet omheen kan. Een man bovendien met een boeiende, want gevarieerde persoonlijke geschiedenis. Tussen rechts en links, met ups en downs. SS, dissident in de DDR, Nobelprijswinnaar... Rechtlignig? Met mate. Menselijk? Des te meer.

Grass stelt een paar zaken scherp. Hekelt de herrie die wordt gemaakt omtrent atoomwapens van Iran, die er nog niet zijn. En van Israël, die er wel zijn, waarmee bij de recente conflicten in het Midden-Oosten openlijk werd bedreigd ze te gebruiken maar waarover in het Westen in alle talen wordt gezwegen. D.w.z. Europa kijkt de andere kant op, Amerika steunt Israël als vanouds in al zijn dwaasheden. Openlijk als het kan, verdoken waar het moet.

Gaat Iran vrijuit, gaat Israël vrijuit? Het antwoord is tweemaal neen. Laten we holle woorden als 'wereldvrede' hier buiten beschouwing, maar — in termen van *Realpolitik*, de enige uiteindelijk die telt — vormt Iran een factor van bedreiging en instabiliteit? Of Israël? Het antwoord is tweemaal ja.

Dat de realiteit op het terrein complex is, zal niemand ontkennen. Met de eeuwenoude tegenstelling tussen soennieten en sjiieten aan de ene kant, de bezetting van Palestina aan de andere. Alleen, in het eerste geval wordt daar moord en brand over geschreeuwd, in het tweede kijken we met z'n allen de andere kant op.

Natuurlijk wel, het gaat immers over Israël, de enige democratie in het Midden-Oosten. Pardon? Een land dat zijn eigen (Arabische) burgers discrimineert en in wat het van Palestina nog niet heeft durven of kunnen annexeren, een schrikbewind voert, erop gericht een hele maatschappij te ontwrichten, tot die, murw geslagen, elk verzet opgeeft? Dat is toch wat de zionisten hopen. Een Groot-Israël, ten koste van alles en iedereen, gebouwd op apartheid. Met inbegrip van schending van het oorlogsrecht (als bezettende macht) zowel als de mensenrechten, duizenden politieke gevangenen (waaronder zelfs kinderen) zonder proces, foltering van gedetineerden, grootschalige landroof en diefstal van water, vernietiging van huizen en boomgaarden, dagelijkse vernederingen bij checkpoints aan willekeurige binnengrenzen in een gebied waar alleen gewapende kolonisten vrij spel krijgen. Staatsterroristen van het zuiverste water, wie geen strobreed in de weg wordt gelegd en die meteen na de Zesdaagse Oorlog in 1967 in de veroverde gebieden werden losgelaten, met als hoofddoel elke terugkeer naar de situatie van het vroegere Palestina onmogelijk te maken.

Dwingende resoluties van de Verenigde Naties worden intussen vanuit Tel Aviv sneller afgeschoten dan ze zijn geschreven. Grass moet dus niet treuren dat hij daar geen toegang meer krijgt, net zomin als hij welkom zou zijn in Iran, Birma of Noord-Korea. Schurkenstaten toch? Hij is bovendien in goed gezelschap. Nu zondag 15 april mochten — overigens niet enkel in België en niet voor het eerst — honderden actievoerders zelfs het vliegtuig naar Israël niet op om er deel te nemen aan de actie 'Welcome to Palestine', die de Israëlische bezettingspolitiek aan de kaak stelt. Zij werden vakkundig afgeblokt: door luchtvaartmaatschappijen op hun plaats van vertrek reeds. En wie het geluk — of moeten we zeggen: het ongeluk? — had toch door die blokkade heen te raken, werd dan ter plaatse door de Joodse soldateska in mekaar geramd, zoals die ene Deense activist — tot nader order geen gangster — op de westelijke Jordaanoever mocht ondervinden. Toevallig fotootje op het net, overkokende officier even geschorst en we praten er niet meer over.

En nog wat Günter Grass betreft: het ultieme verweer — want een tegenargument kun je dit niet noemen — heeft niet op zich laten wachten. Voorspeld en voorspelbaar als het was: antisemitisme natuurlijk. Altijd goed om niet op de kern van de zaak te moeten ingaan. En tot op heden dodelijk efficiënt in pers en politiek, want elk debat smorend in de kiem. Welnu, wordt het niet stilaan tijd om dit mechanisme even op zijn waarde (?) te testen? Racisme kan niet en dient bestreden, dat ontkent geen zinnig mens. Maar dan ook elk racisme: overal, van wie ook afkomstig en tegen wie ook gericht. Trouwens, kan iemand eindelijk eens uitleggen waarom antisemitisme altijd afzonderlijk moet worden vermeld? Is dit erger dan 'gewoon' racisme? Is dit van een hogere orde, een soort *überraisme* misschien? Zo wordt het althans duidelijk gehanteerd door de pro-Israëlische lobby wereldwijd, die hiermee telkens de boodschapper viseert, tegelijk heel handig de kern van het debat ontwijkend. En waarbij op de onverdedigbaarheid van de bezetting van Palestina nooit een antwoord wordt gegeven.

In dat plaatje past natuurlijk niet langer Israël als eeuwig slachtoffer. Wat ons weer bij de kern van de zaak brengt: de sluipende volkenmoord in Palestina. Weinig spectaculair in zijn alledaagsheid, zover mogelijk weggehouden van de buitenwacht, maar wel een mogelijke *trigger* voor nog veel groter (want nucleair) onheil. Waarom worden anders vredesactivisten van Turkse boten geschoten? Of mag Günter Grass Israël niet meer binnen? Toch niet om de betwiste kwaliteit van zijn verzen?

Werner Van de Walle

Onderwerp: onderzoek VN-Mensenrechtenraad naar impact Israëlische kolonies

Geachte heer Minister van Buitenlandse Zaken,

Bij deze wens ik u te feliciteren voor het feit dat België, samen met Oostenrijk als enige EU-landen, voor een onderzoek door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties naar de gevolgen van de Israëlische kolonies in de bezette "Palestijnse gebieden" gestemd heeft.

Het is de logica zelve, als een land voortdurend het internationale recht schendt, dat een organisme van de Verenigde Naties een onderzoek instelt naar de gevolgen van één van die schendingen. Maar zoals zo vele logische dingen vergde het wellicht enig wikken en wegen.

Wie het overweldigende van de kolonies in de omgeving van Bethlehem één maal met eigen ogen aanschouwd heeft, wéét, hoe ingrijpend die nederzettingen zijn in het leven van de inwoners van de 22% van Palestina die vandaag de "Palestijnse gebieden" genoemd worden. En dan wéét je, dat die never ending story van "vredesonderhandelingen", tijdens dewelke de uitbreiding van de kolonies in de West Bank en het zich toe-eigenen van alle grondwater door Israël steeds maar verder gaan, gewoon ertoe leiden dat de Palestijnen op die overblijvende 22% het leven steeds onmogelijker gemaakt wordt en zij zelf gewoon belet worden om nog aan uitbreiding te doen. Als je in de West Bank de hongerende kinderen met eigen ogen gezien hebt, die bijna bedelen om van hen iets te kopen, wéét je, dat de succesverhalen over de economie in Ramallah, waaraan onze media meer aandacht besteden dan aan uitgerukte olijfbomen, slechts een welvarende bovenlaag betreffen. Zo'n bovenlaag, die het economisch "goed doet", kan je altijd en overal wel vinden, die was er zelfs bij ons tijdens de Nazi-bezetting.

Daarom vind ik het - beter laat dan nooit - een stap in de goede richting, als mijn land eindelijk eens tegen de Israëlische lobby durven ingaan is. Wat de precieze motieven waren voor de Belgische voor-stem, weet ik niet, maar alleszins proficiat met de Belgische stem voor het onderzoek.

Met de meeste hoogachting,

Jan Van Herzele

Run for Palestine

Op zondag 27 mei gaat de jaarlijkse 20 km van Brussel weer door. Voor de 33ste keer zullen enkele tienduizenden lopers hun beste beentje voorzetten om de tocht tot een goed einde te brengen. Eén onder hen is Dirk Demulder, bestuurslid van Palestina Solidariteit vzw. Hij zal in naam van onze organisatie lopen en u kan hem sponsoren!

Palestina Solidariteit ontvangt geen structurele werkingssubsidies en daardoor is elk bedrag – hoe klein ook – meer dan welgekomen. Stortingen kunnen gebeuren op het rekeningnummer BE64 5230 8014 8852, BIC: TRIOBE91, (Palestina Solidariteit, Ectorsstraat 19, 3400 Landen) met de vermelding '20 km van Brussel'.

Op de dag zelf kan u - eventueel met uw Free Palestine-T-shirt e.d. - Dirk een hart onder de riem steken door om 10u aanwezig te zijn bij de start in het Jubelpark. Daar is ook

de aankomst voorzien. Dirk probeert binnen 1u45min de twintig kilometer te lopen. Moedigt u hem aan door een grote of minder grote gift?

Indien u zelf mee gaat lopen die dag, houdt niets u natuurlijk tegen om u ook te laten sponsoren voor Palestina Solidariteit!

Voor meer info kan u terecht op secretariaat@palestinasolidariteit.be of 02 501 67 49 (maandag en woensdag bereikbaar).

Project in de kijker: Palestinian Working Women Society for Development (PWWSD)

Palestina Solidariteit ondersteunt al sinds enkele jaren de 'Palestinian Working Women Society for Development' (PWWSD).

De Palestijnse vrouwenbeweging PWWSD (Palestinians Working Women Society for Development) werd opgericht te Jeruzalem in 1981, toen nog als The Union of Committees of the Palestinian Working Women. In 2001 werd het geregistreerd als een NGO door het Ministerie van Binnenlandse Zaken Palestina en heette het voortaan PWWSD (Palestinian Working Women Society for Development). Deze non-gouvernementele organisatie is onafhankelijk, werkt in de Gazastrook en op de Westelijke Jordaanoever. Zij maakt geen onderscheid tussen moslims en christenen. PWWSD heeft haar hoofdkantoor in Ramallah en andere kantoren in Nablus, Tulkarem, Bethlehem, Jenin en de Gazastrook.

De PWWSD wil actief zijn en meewerken aan het opbouwen van een democratische Palestijnse maatschappij. Ze wil Palestijnse vrouwen de macht geven om te participeren in het openbare leven. De PWWSD is van mening dat vrouwenaangelegenheden een sociale, ontwikkelings- en politieke dimensie hebben. Daarom zal effectieve deelname van vrouwen in alle lagen van de maatschappij, onvoorwaardelijk de nationale en economische ontwikkeling van de maatschappij tot gevolg hebben.

De traditionele Palestijnse maatschappij bekijkt vrouwen als minderwaardig. De PWWSD wil de patriarchale maatschappij, die vrouwen marginaliseert en haar hun rechten ontnemt, veranderen in een vrije maatschappij waar mannen en vrouwen gelijkwaardig zijn in alle aspecten.

De PWWSD gelooft dat om een onafhankelijke Palestijnse staat te bekomen, vrouwen vrije individuen moeten zijn in alle aspecten.

De PWWSD is een professionele organisatie die met de civiele maatschappij, de overheid en non-gouvernementele organisaties samenwerkt. Ze is tegelijkertijd deel van de internationale democratische, Arabische en lokale bewegingen.

De PWWSD verdedigt de collectieve, sociale, wettelijke en burgerrechten van vrouwen, meer bepaald van arme gemarginaliseerde vrouwen.

De PWWSD wil respect afdwingen voor vrouwenrechten omdat deze deel uitmaken van de mensenrechten. Deze rechten zijn gebaseerd op de erfenis van elke beschaving, ongeacht van welke oorsprong.

Indien u meer wilt weten over de **Palestinians Working Women Society for Development (PWWSD)**, neem dan ook eens een kijkje op hun [vernieuwde website](#).

In 2007 ondersteunde CODIP (de voorloper van Palestina Solidariteit) een Tweedaagse training over "Geweld in het gezin" op basis van de principes van de Actieve geweldloosheid.

Je kan PWWSD steunen:

IBAN: BE52 0001 5766 4709

BIC: BPOTBEB1

Op naam van: Palestina Solidariteit vzw

Adres: Ectorsstraat 19, 3400 Landen

Met vermelding van "steun voor PWWSD". Voor deze giften kan Palestina Solidariteit een fiscaal attest afleveren vanaf €40 (onder voorbehoud).

Kalender

Hieronder een greep uit de uitgebreide kalender. Meer gedetailleerde informatie en een ruimer aanbod vindt u terug op onze website.

 12 en 13 mei 2012 – **Mano Mundo, met infostand van Palestina Solidariteit**

 19 mei 2012 – 14u30 u – **Algemene Vergadering van Dexia**

 28 mei 2012 – 14-18u – **Benefietfeest voor Palestijnse kinderen**

Waar? Adres, Salle Sanae, Lemonnierlaan 223 te 1000 Brussel

 23 juni 2012 – 14u – **Palestina Actueel** – Meer info volgt later

Waar? Vierwindenstraat 60, 1080 Sint-Jans-Molenbeek

 Juli 2012 – **Solidariteitsmissie Palestina** – voor meer info klik op <http://www.palestinasolidariteit.be/acties/kalender/acadboycotmissieapril2012.pdf>

 22 september 2012 – 18u – **Solidariteitsmaaltijd** – Meer info volgt later.

Waar? El Peligroso/ons Huis, Goudsbloemstraat 28, 3000 Leuven

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen? Stuur dan een email met de vermelding "Uitschrijven nieuwsbrief" naar ons e-mailadres secretariaat AD palestinasolidariteit.be

Volg ons ook op [Facebook](#).

